
De wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

Bijgewerkt tot 1 december 2017

WET VAN 20 JULI 1990 BETREFFENDE DE VOORLOPIGE HECHTENIS

Titel I. De voorlopige hechtenis	2
Hoofdstuk I. De [arrestatie]	2
Hoofdstuk II. Het bevel tot medebrenging	4
Hoofdstuk II/I. [...]	5
Hoofdstuk III. Het bevel tot aanhouding	5
[Hoofdstuk IIIbis. Bevel tot aanhouding met het oog op onmiddellijke verschijning]	7
Hoofdstuk IV. De handhaving van de voorlopige hechtenis	8
[Hoofdstuk IV/1. Bijstand van de advocaat bij de verhoren tijdens de periode van de handhaving van de voorlopige hechtenis]	10
Hoofdstuk V. De opheffing van het bevel tot aanhouding	10
Hoofdstuk VI. De weerslag van de regeling van de rechtspleging op de vrijheidsbenemende maatregelen	10
Hoofdstuk VII. Het hoger beroep	12
Hoofdstuk VIII. Het cassatieberoep	13
Hoofdstuk IX. De verlenging van de termijnen, de invrijheidstelling, de onmiddellijke aanhouding en het bevel tot aanhouding bij verstek	13
Hoofdstuk X. Vrijheid onder voorwaarden en invrijheidstelling onder voorwaarden	14
Titel II. Slot-, wijzigings- en opheffingsbepalingen	15

TITEL I. DE VOORLOPIGE HECHTENIS

Hoofdstuk I. De [arrestatie]

W. 31.10.2017, art. 4 (BS 29.11.2017); Inwerkingtreding: 29.11.2017

Art. 1. Voor de [2 arrestatie]² bij op heterdaad ontdekte misdaad of op heterdaad ontdekt wanbedrijf gelden de volgende regels:

1° de vrijheidsbeneming mag in geen geval langer duren dan [1 achtenveertig]¹ uren;

2° de agenten van de openbare macht stellen de verdachte van wie zij de vlucht hebben verhinderd, onmiddellijk ter beschikking van de officier van gerechtelijke politie. De termijn van [1 achtenveertig]¹ uren waarvan sprake is in het 1°, gaat in op het ogenblik dat de verdachte, ten gevolge van het optreden van de agent van de openbare macht, niet meer beschikt over de vrijheid van komen en gaan;

3° iedere particulier die iemand vasthoudt die bij een misdaad of wanbedrijf op heterdaad betrappt werd, geeft de feiten onverwijld aan bij een agent van de openbare macht. De termijn van [1 achtenveertig]¹ uren waarvan sprake is in het 1°, gaat in op het ogenblik dat die aangifte wordt gedaan;

4° zodra de officier van gerechtelijke politie tot [2 arrestatie]² is overgegaan, deelt hij dit onverwijld mee aan de procureur des Konings door middel van de snelste communicatiemiddelen. Hij voert de bevelen van deze magistraat uit, zowel wat de vrijheidsbeneming als wat de uit te voeren plichten betreft;

5° indien het misdrijf het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek, wordt de in het 4° bedoelde mededeling gedaan aan de onderzoeksrechter;

6° van de [2 arrestatie]² wordt proces-verbaal opgemaakt.

Dit proces-verbaal vermeldt:

a) het juiste uur van de effectieve vrijheidsbeneming, met nauwkeurige opgave van de omstandigheden waarin de vrijheidsbeneming tot stand gekomen is;

b) de mededelingen gedaan overeenkomstig het 4° en het 5°, met opgave van het juiste uur en van de beslissingen genomen door de magistraat.

(1) W. 31.10.2017, art. 5 (BS 29.11.2017); Inwerkingtreding: 29.11.2017

(2) W. 31.10.2017, art. 6 (BS 29.11.2017); Inwerkingtreding: 29.11.2017

Art. 2. Buiten het geval van op heterdaad ontdekte misdaad of op heterdaad ontdekt wanbedrijf, kan een persoon tegen wie ernstige aanwijzingen van schuld aan een misdaad of een wanbedrijf bestaan, slechts ter beschikking van de rechter worden gesteld, en voor een termijn die niet langer duurt dan [1 achtenveertig]¹ uren, met inachtneming van de volgende regels:

1° de beslissing tot [2 arrestatie]² kan alleen worden genomen door de procureur des Konings;

2° indien deze persoon poogt te vluchten of poogt zich te onttrekken aan het toezicht van een agent van de openbare macht, mogen bewarende maatregelen worden getroffen in

afwachting dat de procureur des Konings, onverwijld door de snelste communicatiemiddelen op de hoogte gebracht, een beslissing neemt;

3° van de beslissing tot [2 arrestatie]² wordt onverwijld kennis gegeven aan de betrokkene. Deze kennisgeving bestaat in het mondeling mededelen van de beslissing in de taal van de rechtspleging;

4° er wordt een proces-verbaal opgemaakt. Dit proces-verbaal vermeldt:

a) de beslissing van de procureur des Konings, de door hem getroffen maatregelen en de wijze waarop deze zijn medegedeeld;

b) het juiste uur van de effectieve vrijheidsbeneming, met nauwkeurige opgave van de omstandigheden waarin de vrijheidsbeneming tot stand gekomen is;

c) het juiste uur van de kennisgeving aan de betrokkene van de beslissing tot [2 arrestatie]².

5° de [2 gearresteerde]² of vastgehouden persoon wordt in vrijheid gesteld zodra de maatregel niet langer noodzakelijk is. De vrijheidsbeneming mag in geen geval langer duren dan [1 achtenveertig]¹ uren te rekenen van de kennisgeving van de beslissing of, ingeval er bewarende dwangmaatregelen zijn genomen, te rekenen van het ogenblik dat de persoon niet meer beschikt over de vrijheid van komen en gaan;

6° wanneer de zaak aanhangig is bij de onderzoeksrechter, oefent deze de bevoegdheden uit die dit artikel aan de procureur des Konings opdraagt.

(1) W. 31.10.2017, art. 5 (BS 29.11.2017); Inwerkingtreding: 29.11.2017

(2) W. 31.10.2017, art. 7 (BS 29.11.2017); Inwerkingtreding: 29.11.2017

Art. 2bis. [1 § 1. Deze bepaling regelt de toegang tot een advocaat binnen de termijnen bedoeld bij de artikelen 1, 1°, 2, [2 12 en 18, § 1]².

§ 2. Eenieder die van zijn vrijheid is benomen overeenkomstig de artikelen 1 of 2 of ter uitvoering van een in artikel 3 bedoeld bevel tot medebrenging heeft vanaf dat ogenblik en vóór het eerstvolgende verhoor door de politiediensten, of bij gebrek hieraan door de procureur des Konings of de onderzoeksrechter, het recht om zonder onnodig uitstel vertrouwelijk overleg te plegen met een advocaat naar keuze. Teneinde de door hem gekozen advocaat of een andere advocaat te contacteren, wordt contact opgenomen met de permanentiedienst die wordt georganiseerd door de Orde van Vlaamse balies en de "Ordre des barreaux francophones et germanophone", of bij gebrek hieraan door de stafhouder van de Orde of zijn gemachtigde.

Vanaf het contact met de gekozen advocaat of de permanentiedienst, dient het vertrouwelijk overleg met de advocaat binnen twee uren plaats te vinden. Op vraag van de advocaat in akkoord met de betrokken persoon, kan het vertrouwelijk overleg telefonisch plaatsgrijpen. Het vertrouwelijk overleg kan dertig minuten duren en is in uitzonderlijke gevallen beperkt verlengbaar op beslissing van de verhoorder. Na het vertrouwelijk overleg kan het verhoor aanvangen.

Indien het geplande vertrouwelijke overleg niet binnen twee uren kan plaatsvinden, vindt alsnog een telefonisch vertrouwelijk overleg met de permanentiedienst plaats, waarna het verhoor kan aanvangen. In geval van overmacht, mag het verhoor aanvangen nadat betrokkene nogmaals gewezen is op de rechten bedoeld in artikel 47bis, § 2, 2) en 3), van het Wetboek van strafvordering.

§ 3. Na telefonisch vertrouwelijk overleg met de gekozen advocaat of met de advocaat van de permanentie, en in akkoord met deze, kan de meerderjarige verdachte afstand doen van het recht op bijstand tijdens het verhoor dat, indien mogelijk, audio gefilmd kan worden opgenomen ter controle van het verloop van het verhoor.

De verhoorder, de procureur des Konings of de gelaste onderzoeksrechter kunnen te allen tijde ambtshalve beslissen het verhoor audio gefilmd op te nemen.

Al deze elementen worden nauwkeurig opgenomen in een proces-verbaal.

De digitale opname van het verhoor wordt overgemaakt aan de procureur des Konings of in voorkomend geval aan de gelaste onderzoeksrechter, samen met het proces-verbaal van verhoor. Ze maakt deel uit van het strafdossier en er kan inzage of afschrift van bekomen worden overeenkomstig de artikelen 21bis en 61ter van het Wetboek van strafvordering. De van zijn vrijheid benomen verdachte heeft evenwel het recht om zelf of via zijn advocaat kennis te nemen van de opname van zijn verhoor op eenvoudig verzoek van hemzelf of van zijn advocaat aan de procureur des Konings of, in voorkomend geval, aan de gelaste onderzoeksrechter.

De opname van het verhoor wordt digitaal bewaard.

§ 4. Indien de ondervraagde persoon de taal van de procedure niet verstaat of spreekt of indien hij lijdt aan gehoor- of spraakstoornissen en indien de advocaat de taal van de te horen persoon niet verstaat of spreekt, wordt een beroep gedaan op een beëdigd tolk tijdens het voorafgaandelijk vertrouwelijk overleg met de advocaat. Het proces-verbaal maakt melding van de bijstand door een beëdigd tolk, alsmede van diens naam en hoedanigheid. De kosten van vertolking zijn ten laste van de Staat.

§ 5. De te horen persoon heeft recht op bijstand door zijn advocaat tijdens de verhoren die plaatsvinden binnen de bij paragraaf 1 bepaalde termijnen.

Het verhoor wordt gedurende maximaal vijftien minuten onderbroken met het oog op bijkomend vertrouwelijk overleg, hetzij eenmalig op verzoek van de te horen persoon zelf of op verzoek van zijn advocaat, hetzij bij het aan het licht komen van nieuwe strafbare feiten die niet in verband staan met de feiten die hem overeenkomstig artikel 47bis, § 2, van het Wetboek van strafvordering ter kennis werden gebracht.

§ 6. Enkel de meerderjarige te horen persoon kan vrijwillig en weloverwogen afstand doen van de in de paragrafen 2 en 5 vermelde rechten. Hij kan voor het nemen van deze beslissing om een vertrouwelijk telefonisch contact verzoeken met een advocaat van de permanentiedienst. Hij moet de afstand schriftelijk doen, in een door hem gedateerd en ondertekend document, waarin hem de nodige informatie wordt verstrekt over de mogelijke gevolgen van een afstand van het recht op

bijstand van een advocaat. Betrokkene wordt in kennis gesteld dat hij zijn afstand kan herroepen.

§ 7. Onverminderd bepalingen in bijzondere wetten, heeft eenieder die van zijn vrijheid is benomen overeenkomstig de artikelen 1, 2 of 3, het recht, indien de verdachte hierom verzoekt, dat een door hem aangeduide derde over zijn [2 arrestatie]² wordt ingelicht door de ondervrager of een door hem aangewezen persoon, via het meest geschikte communicatiemiddel.

De procureur des Konings of de met het dossier belaste onderzoeksrechter, naargelang van de stand van de procedure, kan bij een met redenen omklede beslissing deze inlichting uitstellen voor de duur die noodzakelijk is om de belangen van het onderzoek te beschermen, ingeval een van de volgende dwingende redenen zulks rechtvaardigen:

a) een dringende noodzaak om ernstige negatieve gevolgen voor het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van een persoon te voorkomen;

b) een dringende noodzaak om een situatie te voorkomen waarin substantiële schade aan de strafprocedure kan worden toegebracht.

§ 8. Eenieder die van zijn vrijheid is benomen overeenkomstig de artikelen 1, 2 of 3, heeft recht op medische bijstand. De kosten van de medische bijstand verleend tijdens de termijnen bedoeld in de artikelen 1, 2 en 3, vallen onder de gerechtskosten.

Onverminderd het in het eerste lid bepaalde recht, heeft deze persoon subsidiair het recht een onderzoek door een arts naar keuze te vragen. De kosten voor dit onderzoek vallen te zijnen laste.

§ 9. In het licht van de bijzondere omstandigheden van de zaak kan de procureur des Konings of de gelaste onderzoeksrechter, naargelang van de stand van de procedure, uitzonderlijk, bij een met redenen omklede beslissing, afwijken van de in de paragrafen 2 en 5 bepaalde rechten, ingeval een of meer van de volgende dwingende redenen zulks rechtvaardigen:

a) indien er sprake is van een dringende noodzaak om ernstige negatieve gevolgen voor het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van een persoon te voorkomen. De verhoren afgenomen zonder inachtneming van de in de paragrafen 2 en 5 bepaalde rechten worden uitgevoerd met als enig doel en voor zover noodzakelijk om de informatie te verkrijgen die essentieel is om ernstige negatieve gevolgen voor het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van een persoon te voorkomen;

b) indien onmiddellijk optreden noodzakelijk is om te voorkomen dat de strafprocedure substantiële schade wordt toegebracht. De verhoren afgenomen zonder inachtneming van de in de paragrafen 2 en 5 bepaalde rechten worden uitgevoerd met als enig doel en voor zover noodzakelijk om informatie te verkrijgen die essentieel is om te voorkomen dat de strafprocedure substantiële schade wordt toegebracht.

§ 10. Onverminderd artikel 184ter van het Wetboek van strafvordering, kan de procureur des Konings of de gelaste onderzoeksrechter, naargelang van de stand van de procedure, uitzonderlijk, bij een met redenen omklede beslissing tijdelijk afwijken van het zonder onnodig uitstel

voorzien van de in paragrafen 2 en 5 bepaalde rechten, indien de geografische afstand waarop de verdachte zich bevindt het onmogelijk maakt om het recht op toegang tot een advocaat binnen die termijn te kunnen waarborgen en de uitoefening van deze rechten niet kan worden gerealiseerd via telefoon of videoconferentie. Deze bepaling is niet van toepassing op de verdachte die zich bevindt binnen de grenzen van de Staat zoals bedoeld in artikel 7 van de Grondwet.^[1]

(1) W. 21.11.2016, art. 6 (BS 27.11.2016); *Inwerkingtreding*: 27.11.2016

(2) W. 31.10.2017, art. 8 (BS 29.11.2017); *Inwerkingtreding*: 29.11.2017

Hoofdstuk II. Het bevel tot medebrenging

Art. 3. De onderzoeksrechter kan een met redenen omkleed bevel tot medebrenging uitvaardigen tegen elke persoon tegen wie ernstige aanwijzingen van schuld aan een misdaad of een wanbedrijf bestaan en die niet reeds te zijner beschikking is gesteld.

[¹ Het bevel tot medebrenging levert ten aanzien van deze personen een titel van vrijheidsbeneming van maximum achtenveertig uren op, te rekenen van het tijdstip van effectieve vrijheidsbeneming zoals bedoeld in de artikelen 1 en 2.]¹

(1) W. 31.10.2017, art. 9 (BS 29.11.2017); *Inwerkingtreding*: 29.11.2017

Art. 4. Ook tegen de getuigen die weigeren te verschijnen op de dagvaarding die hun werd gedaan, kan de onderzoeksrechter bevelen tot medebrenging uitvaardigen overeenkomstig artikel 80 van het Wetboek van Strafvordering en onverminderd de geldboete bepaald bij dat artikel.

Art. 5. De onderzoeksrechter ondervraagt [¹ zonder onnodig uitstel]¹ na de betekening van het bevel tot medebrenging.

(1) W. 31.10.2017, art. 10 (BS 29.11.2017); *Inwerkingtreding*: 29.11.2017

Art. 6. Het bevel tot medebrenging wordt ondertekend door de magistraat die het verleend heeft en wordt met zijn zegel bekleed.

De persoon tegen wie dit bevel is uitgevaardigd, wordt erin met name genoemd of zo duidelijk mogelijk aangewezen.

Art. 7. Het bevel tot medebrenging wordt betekend op het ogenblik van de [¹ arrestatie]¹ zo hiertoe wordt overgegaan ter uitvoering van dat bevel of [¹ zonder onnodig uitstel na]¹ de effectieve vrijheidsbeneming indien de aflevering van het bevel is voorafgegaan door een maatregel getroffen door de agenten van de openbare macht of door de procureur des Konings.

Er wordt een proces-verbaal opgemaakt. Dit proces-verbaal vermeldt:

- a) het juiste uur van de effectieve vrijheidsbeneming;
- b) het juiste uur van de betekening van het bevel tot medebrenging aan de betrokkene;
- c) alles wat de agenten van de openbare macht hebben verricht om de betrokkene ter beschikking van de onderzoeksrechter te stellen.

(1) W. 31.10.2017, art. 11 (BS 29.11.2017); *Inwerkingtreding*: 29.11.2017

Art. 8. Het bevel tot medebrenging wordt betekend door een agent van de openbare macht, die een afschrift van het bevel aan de betrokkene ter hand stelt en daarvan een akte opmaakt.

[¹...]¹

(1) W. 31.10.2017, art. 12 (BS 29.11.2017); *Inwerkingtreding*: 29.11.2017

Art. 9. Het bevel tot medebrenging is uitvoerbaar over het gehele grondgebied van het Rijk.

[In vredestijd kan het bevel tot medebrenging dat wordt uitgevaardigd ten aanzien van een persoon bedoeld in artikel 10bis van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, in voorkomend geval worden uitgevoerd op buitenlands grondgebied.]

W. 10.04.2003, art. 48; *Inwerkingtreding*: 01.01.2004

Art. 10. Het bevel tot medebrenging wordt onmiddellijk uitgevoerd. De onderzoeksrechter kan die uitvoering evenwel uitstellen wanneer de persoon tegen wie ze gericht is, nog niet van zijn vrijheid is beroofd.

Art. 11. Indien de persoon weigert aan het bevel tot medebrenging te gehoorzamen of indien hij poogt te ontvluchten na te hebben verklaard dat hij bereid is te gehoorzamen, moet tegen hem dwang gebruikt worden.

De houder van het bevel tot medebrenging vordert desnoods het optreden van de openbare macht van de dichtstbijgelegen plaats, die verplicht is gevolg te geven aan de in het bevel vervatte vordering.

Art. 12. [¹ Ten aanzien van de getuigen bedoeld in artikel 4 dekt het bevel tot medebrenging een periode van vrijheidsbeneming van hoogstens vierentwintig uren te rekenen van de vrijheidsbeneming, ongeacht of de vrijheidsbeneming het gevolg is van de uitvoering van het bevel tot medebrenging.]¹

(1) W. 31.10.2017, art. 13 (BS 29.11.2017); *Inwerkingtreding*: 29.11.2017

Art. 13. De onderzoeksrechter bij wie de zaak rechtstreeks of door verwijzing overeenkomstig artikel 90 van het Wetboek van Strafvordering aanhangig is gemaakt, doet aan de onderzoeksrechter van de plaats waar de persoon gevonden is tegen wie het bevel tot medebrenging is uitgevaardigd, de stukken, nota's en inlichtingen betreffende het misdrijf toekomen, teneinde die persoon te doen verhoren.

Evenzo worden alle stukken vervolgens, met het proces-verbaal van verhoor, teruggezonden aan de rechter bij wie de zaak aanhangig is.

Art. 14. Indien de persoon tegen wie een bevel tot medebrenging uitgevaardigd is, niet gevonden kan worden, wordt dat bevel vertoond aan de burgemeester of aan een schepen of aan de politiecommissaris van de gemeente waar die persoon verblijft.

De burgemeester, de schepen of de politiecommissaris viseert het origineel van de akte van betekening.

[Indien het bevel tot medebrenging wordt uitgevaardigd overeenkomstig artikel 9, tweede lid, en de persoon niet kan worden gevonden, kan het eveneens worden vertoond aan de commandant van de militaire eenheid waartoe de betrokkene behoort. De commandant viseert in dit geval het origineel van de akte van betekening.]

W. 10.04.2003, art. 49; *Inwerkingtreding*: 01.01.2004

Art. 15. Het verzuim van de vormen die voorgeschreven zijn voor het bevel tot medebrenging, wordt altijd gestraft met geldboete van ten minste vijftig frank ten laste van de griffier

en kan aanleiding geven tot vermaning van de onderzoeksrechter en van de procureur des Konings, en zelfs tot verhaal op de rechter.

Hoofdstuk II/I. [...]

W. 31.10.2017, art. 14 (BS 29.11.2017); Inwerkingtreding: 29.11.2017

Art. 15bis. [...]

W. 31.10.2017, art. 14 (BS 29.11.2017); Inwerkingtreding: 29.11.2017

Hoofdstuk III. Het bevel tot aanhouding

Art. 16. § 1. Slechts in geval van volstreekte noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid en indien het feit voor de verdachte een correctionele hoofdgevangenisstraf van een jaar of een zwaardere straf tot gevolg kan hebben, kan de onderzoeksrechter een bevel tot aanhouding verlenen.

[² De onderzoeksrechter beslist eveneens of dit bevel tot aanhouding moet worden uitgevoerd ofwel in een gevangenis, ofwel door een hechtenis onder elektronisch toezicht. De uitvoering van de hechtenis onder elektronisch toezicht, die inhoudt dat de betrokkene, met uitzondering van toegestane verplaatsingen, voortdurend op een bepaald adres moet verblijven, vindt plaats overeenkomstig de door de Koning bepaalde nadere regels.]²

Deze maatregel mag niet worden getroffen met het oog op onmiddellijke bestraffing, noch met het oog op de uitoefening van enige andere vorm van dwang.

Indien het maximum van de van toepassing zijnde straf vijftien jaar [opsluiting] niet te boven gaat, mag het bevel slechts worden verleend als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat de in vrijheid gelaten verdachte nieuwe misdaden of wanbedrijven zou plegen, zich aan het optreden van het gerecht zou onttrekken, bewijzen zou pogen te laten verdwijnen of zich zou verstaan met derden. [³ Bij misdrijven bedoeld in boek II, titel I ter, van het Strafwetboek waarop het maximum van de van toepassing zijnde straf vijf jaar gevangenisstraf te boven gaat, moeten deze redenen niet vervuld zijn.]³

W. 23.01.2003, art. 123; Inwerkingtreding: 13.03.2003

§ 2. Tenzij de verdachte voortvluchtig is of zich verbergt, moet de onderzoeksrechter alvorens een bevel tot aanhouding te verlenen, de verdachte ondervragen [over de feiten die aan de beschuldiging ten grondslag liggen en die aanleiding kunnen geven tot de afgifte van een bevel tot aanhouding] en zijn opmerkingen horen. [Bij ontstentenis van deze ondervraging, wordt de in verdenking gestelde in vrijheid gesteld.]

W. 31.05.2005, art. 6; Inwerkingtreding: 26.06.2005

[¹ De verdachte heeft recht op bijstand van zijn advocaat tijdens de ondervraging. Alleen de meerderjarige verdachte kan hiervan vrijwillig en weloverwogen afstand doen. De onderzoeksrechter maakt melding van deze afstand in het proces-verbaal van het verhoor.

[⁴ De advocaat mag opmerkingen formuleren overeenkomstig artikel 47bis, § 6, 7), van het Wetboek van strafvordering.]⁴

De onderzoeksrechter verwittigt de advocaat tijdig van de plaats en het uur van de ondervraging die hij kan bijwonen. De ondervraging kan op het voorziene uur aanvangen, zelfs indien

de advocaat nog niet aanwezig is. Als de advocaat ter plaatse komt, woont hij het verhoor bij.]¹

[¹ De onderzoeksrechter moet de verdachte eveneens meedelen dat tegen hem een aanhoudingsbevel kan worden uitgevaardigd en hij moet zijn opmerkingen en, in voorkomend geval, die van zijn advocaat ter zake horen.]¹ [Bij ontstentenis van de naleving van deze voorwaarden, wordt de in verdenking gestelde in vrijheid gesteld.]

W. 31.05.2005, art. 6; Inwerkingtreding: 26.06.2005

Al deze gegevens worden vermeld in het proces-verbaal van verhoor.

[Wanneer het bevel tot aanhouding wordt uitgevoerd overeenkomstig artikel 19, § 1bis, gebeurt deze ondervraging [door middel van radio, telefoon, audiovisuele of andere technische middelen die een rechtstreekse overbrenging van de stem tussen de onderzoeksrechter en de verdachte toelaten en de vertrouwelijkheid van hun gesprek waarborgen].]

W. 10.04.2003, art. 50; Inwerkingtreding: 01.01.2004

W. 20.07.2006, art. 9; Inwerkingtreding: 07.08.2006

§ 3. Het bevel tot aanhouding wordt dadelijk na de eerste ondervraging van de verdachte door de onderzoeksrechter verleend, tenzij de rechter onderzoeksmaatregelen treft om een gegeven van de ondervraging te controleren, terwijl de verdachte te zijner beschikking blijft.

§ 4. [⁴ Indien de verdachte nog geen advocaat heeft, herinnert de onderzoeksrechter hem eraan dat hij het recht heeft een advocaat te kiezen en neemt hij contact op met de permanentiedienst die wordt georganiseerd door de Orde van Vlaamse balies en de "Ordre des barreaux francophones et germanophone", of bij gebrek hieraan door de stafhouder van de Orde of zijn gemachtigde. Van die formaliteiten wordt melding gemaakt in het proces-verbaal van verhoor.]⁴

§ 5. Het bevel tot aanhouding bevat de opgave van het feit waarvoor het wordt verleend, vermeldt de wetsbepaling die bepaalt dat het feit een misdaad of een wanbedrijf is en stelt het bestaan vast van ernstige aanwijzingen van schuld.

De rechter vermeldt daarin de feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de verdachte, die de voorlopige hechtenis wettigen gezien de criteria bepaald in § 1. [⁴...]⁴

[² Indien de onderzoeksrechter beslist dat het bevel tot aanhouding moet worden uitgevoerd door een hechtenis onder elektronisch toezicht, vermeldt hij eveneens het adres van uitvoering van de hechtenis onder elektronisch toezicht.]²

Het bevel tot aanhouding vermeldt eveneens dat de verdachte vooraf is gehoord.

§ 6. Het bevel wordt ondertekend door de rechter die het heeft verleend, en wordt met zijn zegel bekleed. [⁴...]⁴

De verdachte wordt erin met name genoemd of zo duidelijk mogelijk aangewezen.

[⁴ § 6bis. De verdachte die de taal van de procedure niet verstaat, heeft het recht om een vertaling van de relevante passages van het bevel te vragen in een taal die hij verstaat, zodanig dat hij geïnformeerd is over de hem ten laste gelegde feiten en hij zich effectief kan verdedigen, tenzij een mondelinge vertaling aan de verdachte werd verstrekt. Het

verzoek dient ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg te worden neergelegd, op straffe van verval, binnen drie dagen na het verlenen van het bevel tot aanhouding. De vertaling wordt verstrekt binnen een redelijke termijn.

Indien een mondelinge vertaling aan de verdachte werd verstrekt, wordt daarvan melding gemaakt in het bevel tot aanhouding.

De kosten van vertaling zijn ten laste van de Staat.⁴

§ 7. Het proces-verbaal van het verhoor van de verdachte door de onderzoeksrechter, evenals alle processen-verbaal van de verhoren die van de verdachte werden afgenomen tussen het tijdstip van zijn vrijheidsbeneming en het tijdstip waarop hij naar de onderzoeksrechter wordt verwezen, moeten het uur vermelden van het begin van de ondervraging, van het begin en het einde van de eventuele onderbrekingen en van het einde van de ondervraging.

(1) W. 13.08.2011, art. 7; *Inwerkingtreding: onbepaald en uiterlijk op 01.01.2012*

(2) W. 27.12.2012, art. 2; *Inwerkingtreding: onbepaald en uiterlijk op 01.01.2014*

(3) W. 03.08.2016, art. 6 (BS 11.08.2016); *Inwerkingtreding: 21.08.2016*

(4) W. 21.11.2016, art. 7; *Inwerkingtreding: 27.11.2016*

Art. 17. Wanneer de onderzoeksrechter weigert een door de procureur des Konings gevorderd bevel tot aanhouding te verlenen, geeft hij een met redenen omklede beschikking die hij hem onmiddellijk mededeelt.

Tegen deze beschikking staat geen rechtsmiddel open.

Art. 18. § 1. ^{[1} Het bevel tot aanhouding wordt aan de verdachte betekend binnen een termijn van ^{[2} achtenveertig² uur. ^{[3} Deze termijn gaat in hetzij op het tijdstip dat wordt bepaald door artikel 1, 2° of 3°, of door artikel 2, 5°, hetzij op het tijdstip dat wordt bepaald door artikel 3, tweede lid, wanneer het bevel tot aanhouding is uitgevaardigd tegen een verdachte die van zijn vrijheid is benomen op grond van een bevel tot medebrenging.]³¹

De betekening geschiedt door de griffier van de onderzoeksrechter, door de directeur van een strafinrichting of door een agent van de openbare macht.

Ze bestaat in het mondeling meedelen van de beslissing in de taal van de rechtspleging, met afgifte van een volledig afschrift van de akte. Zelfs indien de verdachte zich reeds in hechtenis bevindt, wordt het bevel tot aanhouding hem vertoond en wordt hem daarvan afschrift gegeven.

Bij ontstentenis van regelmatige betekening binnen de wettelijke termijn, wordt de verdachte in vrijheid gesteld.

§ 2. Bij de betekening van het bevel tot aanhouding wordt aan de verdachte een afschrift overhandigd van het proces-verbaal van zijn verhoor door de onderzoeksrechter, alsmede een afschrift van de andere in artikel 16, § 7, bedoelde stukken.

(1) W. 13.08.2011, art. 8; *Inwerkingtreding: onbepaald en uiterlijk op 01.01.2012*

(2) W. 31.10.2017, art. 5 (BS 29.11.2017); *Inwerkingtreding: 29.11.2017*

(3) W. 31.10.2017, art. 15 (BS 29.11.2017); *Inwerkingtreding: 29.11.2017*

Art. 19. § 1. Het bevel tot aanhouding wordt onmiddellijk ten uitvoer gelegd. Het is niet vatbaar voor hoger beroep, noch voor cassatieberoep. Het is uitvoerbaar over het gehele grondgebied van het Rijk.

[§ 1bis. In vredestijd kan het bevel tot aanhouding dat wordt uitgevaardigd ten aanzien van een persoon bedoeld in artikel 10bis van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering, in voorkomend geval worden uitgevoerd op buitenlands grondgebied.]

W. 10.04.2003, art. 51; *Inwerkingtreding: 01.01.2004*

§ 2. De onderzoeksrechter bij wie de zaak rechtstreeks of door verwijzing overeenkomstig artikel 90 van het Wetboek van Strafvordering aanhangig is gemaakt, doet aan de onderzoeksrechter van de plaats waar de verdachte gevonden is tegen wie een bevel is uitgevaardigd, de stukken, nota's en inlichtingen betreffende het misdrijf toekomen, teneinde die verdachte te doen verhoren.

Evenzo worden alle stukken vervolgens, met het proces-verbaal van verhoor, teruggezonden aan de rechter bij wie de zaak aanhangig is.

§ 3. Indien de rechter bij wie de zaak aanhangig is, in de loop van het onderzoek een bevel tot aanhouding verleent, kan hij bij dat bevel gelasten dat de verdachte zal worden overgebracht naar het huis van arrest van de plaats waar het onderzoek gedaan wordt.

Wordt in het bevel tot aanhouding niet bepaald dat de verdachte aldus zal worden overgebracht, dan blijft hij in het huis van arrest van het arrondissement waar hij gevonden is, totdat de raadkamer beschikt heeft overeenkomstig de artikelen 127, 128, 129, 130, 132 en 133 van het Wetboek van Strafvordering.

§ 4. De houder van een bevel tot aanhouding vordert desnoods het optreden van de openbare macht van de dichtstbijgelegen plaats, die verplicht is gevolg te geven aan de in het bevel vervatte vordering.

§ 5. De verdachte, gevat krachtens een bevel tot aanhouding, wordt zonder verwijl naar het in het bevel aangewezen huis van arrest gebracht.

§ 6. De officier belast met de uitvoering van het bevel tot aanhouding, geeft de verdachte over aan de bewaarder van het huis van arrest, die hem daarvan ontlasting geeft.

Vervolgens brengt hij de stukken betreffende de aanhouding naar de griffie van de correctionele rechtbank en krijgt daarvan een ontvangstbewijs.

Hij vertoont het bewijs van ontlasting en het ontvangstbewijs binnen ^{[1} achtenveertig¹ uren aan de onderzoeksrechter; deze voorziet beide stukken van zijn visum, dat hij dagtekent en ondertekent.

[Wanneer het bevel tot aanhouding wordt uitgevoerd overeenkomstig artikel 19, § 1bis, dient het bewijs van ontlasting en het ontvangstbewijs de onderzoeksrechter binnen de ^{[1} achtenveertig¹ uur na de aankomst van de verdachte op het Belgische grondgebied te worden overgemaakt.]

W. 10.04.2003, art. 51; *Inwerkingtreding: 01.01.2004*

§ 7. Het verzuim van de vormen die voorgeschreven zijn voor het bevel tot aanhouding, wordt altijd gestraft met geldboete van ten minste vijftig frank ten laste van de griffier en kan aanleiding geven tot vermaning van de onderzoeksrechter en van de procureur des Konings, en zelfs tot verhaal op de rechter.

(1) W. 31.10.2017, art. 5 (BS 29.11.2017); Inwerkingtreding: 29.11.2017

Art. 20. [§ 1.] [1 Onverminderd het bepaalde in de artikelen 4 artikelen 2bis en 16]⁴, kan de verdachte onmiddellijk na zijn eerste verhoor door de onderzoeksrechter vrij verkeer hebben met zijn advocaat.¹

[§ 2.] Wanneer zulks voor het onderzoek noodzakelijk is, kan de rechter het vrije verkeer met andere personen dan de advocaat verbieden. Hij geeft te dien einde een met redenen omklede beschikking, die zal worden overgeschreven in het register van de gevangenis. Het verbod geldt ten hoogste voor drie dagen na het eerste verhoor. Het kan niet worden vernieuwd.

W. 12.01.2005, art. 179; Inwerkingtreding: 15.01.2007

[§ 3. Als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat een verdachte zou pogen bewijzen te laten verdwijnen of zich zou verstaan met derden, kan de onderzoeksrechter bevelen om een verdachte gescheiden te houden van andere verdachten en, in afwijking van § 2:

1° het bezoek verbieden van individueel in het bevel vermelde personen van buiten de inrichting;

2° de briefwisseling verbieden gericht aan of uitgaande van individueel in het bevel vermelde personen;

3° telefonische contacten verbieden met individueel in het bevel vermelde personen.

[2 § 3bis. Indien het bevel tot aanhouding wordt uitgevoerd door een hechtenis onder elektronisch toezicht, kan de onderzoeksrechter:

1° verbieden dat de verdachte bezoek ontvangt van de individueel in het bevel tot aanhouding vermelde personen;

2° elke briefwisseling verbieden met de individueel in het bevel tot aanhouding vermelde personen of instellingen;

3° elke telefonische of elektronische communicatie verbieden met de individueel in het bevel tot aanhouding vermelde personen of instellingen.²

§ 4. De onderzoeksrechter neemt deze beslissing bij een met redenen omklede beschikking, die wordt overgeschreven in een daartoe bestemd register in de gevangenis en die door de directeur van de gevangenis wordt betekend aan de verdachte.

De beslissing geldt voor de strikt noodzakelijke duur door de onderzoeksrechter bepaald en uiterlijk tot op het ogenblik dat hij het dossier verzendt aan de procureur des Konings overeenkomstig artikel 127, eerste lid van het Wetboek van strafvordering.

§ 5. De beslissing van de onderzoeksrechter tot beperking van bezoek, briefwisseling en telefoongesprekken laat de rechten van de verdachte op deze contactmogelijkheden met zijn advocaat onverlet.

De beslissing van de onderzoeksrechter tot beperking van briefwisseling, laat de rechten van de verdachte op briefwisseling met personen met wie hij krachtens artikel 58 van de basiswet betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden zonder controle briefwisseling mag voeren, onverlet.

De onderzoeksrechter kan het bezoek van de in artikel 59, § 1, eerste lid, bedoelde personen, enkel beperken indien deze

personen in verdenking werden gesteld, onverminderd de in artikel 59, § 1, tweede lid van de basiswet betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden bepaalde bepalingen.]

W. 12.01.2005, art. 179; Inwerkingtreding: onbepaald

(Nota: Inwerkingtreding van art. 20, § 5, vastgesteld op 01.09.2011 bij KB 08.04.2011, art. 31, 2°)

§ 6. De verdachte kan bij het onderzoeksgerecht dat oordeelt over de voorlopige hechtenis een verzoekschrift indienen tot wijziging of opheffing van de door de onderzoeksrechter krachtens van § 1 opgelegde maatregelen bij het onderzoeksgerecht dat oordeelt over de voorlopige hechtenis. Het verzoekschrift wordt bij het dossier van de voorlopige hechtenis gevoegd.

De procedure verloopt overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 21 tot 24. Hoger beroep tegen de beslissing wordt ingesteld overeenkomstig artikel 30 [3...]³. [3 Tegen de beslissing in hoger beroep kan geen onmiddellijk cassatieberoep worden ingesteld.]³

W. 12.01.2005, art. 179; Inwerkingtreding: 15.01.2007

[2 § 7. De §§ 2 en 3 zijn niet van toepassing op het bevel tot aanhouding dat wordt uitgevoerd door een hechtenis onder elektronisch toezicht.]²

(Nota: De wijziging aangebracht bij W. 27.12.2012, art. 3, b) 022; Inwerkingtreding: onbepaald en uiterlijk op 01.01.2014 is niet kunnen uitgevoerd worden; de woorden "van § 3" bestaan niet in § 6, eerste lid)

(1) W. 13.08.2011, art. 9; Inwerkingtreding: onbepaald en uiterlijk op 01.01.2012

(2) W. 27.12.2012, art. 3; Inwerkingtreding: onbepaald en uiterlijk op 01.01.2014

(3) W. 05.02.2016, art. 127 (BS 19.02.2016) (BS 19.02.2016); Inwerkingtreding: 29.02.2016

(4) W. 31.10.2017, art. 16 (BS 29.11.2017); Inwerkingtreding: 29.11.2017

[Hoofdstuk IIIbis. Bevel tot aanhouding met het oog op onmiddellijke verschijning]

W. 28.03.2000, art. 7; Inwerkingtreding: 30.04.2000

Art. 20bis. § 1. [1...]¹

De procureur des Konings deelt de beklaagde mee dat hij het recht heeft een advocaat te kiezen. Indien de beklaagde geen advocaat heeft gekozen of kiest, stelt de procureur des Konings de stafhouder van de Orde van advocaten of zijn gemachtigde daarvan onmiddellijk in kennis die zelf een advocaat aanstelt.

Ingeval de beklaagde aantoonbaar behoeftig te zijn, zendt de procureur des Konings het verzoek om juridische bijstand overeenkomstig artikel 184bis van het Wetboek van strafvordering onverwijld toe aan de vertegenwoordiger van het bureau voor juridische bijstand.

De beklaagde heeft het recht om voor de verschijning voor de onderzoeksrechter overleg te plegen met zijn advocaat.

§ 2. Het dossier wordt ter beschikking van de beklaagde en van zijn advocaat gesteld zodra het bevel tot aanhouding met het oog op onmiddellijke verschijning wordt gevorderd.

Het dossier kan ter beschikking worden gesteld in de vorm van eensluidend verklaarde afschriften.

§ 3. De onderzoeksrechter kan een bevel tot aanhouding met het oog op onmiddellijke verschijning uitvaardigen, dat overeenkomstig artikel 18, § 1, wordt betekend, na de persoon die voor hem is gebracht en, tenzij deze laatste weigert te worden bijgestaan, de opmerkingen van zijn advocaat te hebben gehoord.

De burgerlijke partijstelling in handen van de onderzoeksrechter is onontvankelijk vanaf het tijdstip dat de procureur des Konings een bevel tot aanhouding vordert met het oog op onmiddellijke verschijning en voor zover deze vordering niet wordt verworpen.

§ 4. Het nemen van de beslissing van de onderzoeksrechter en de tenuitvoerlegging ervan zijn onderworpen aan de voorwaarden en modaliteiten bepaald in de volgende artikelen:

- artikel 16, §§ 1 en 2;
- artikel 16, § 3, met uitsluiting van de mogelijkheid om onderzoeksmaatregelen te treffen;
- artikel 16, §§ 5 tot 7;
- artikel 17;
- artikel 18;
- artikel 19, §§ 1, 4 tot 7;
- artikel 27, vanaf de kennisgeving bedoeld in artikel 216quinquies, § 1, tweede lid, van het Wetboek van strafvordering tot de eindbeslissing ten gronde eventueel in hoger beroep;
- artikel 28, § 1;
- artikel 35;
- artikel 36, § 1, tot de in artikel 216quinquies, § 1, tweede lid, van het Wetboek van strafvordering voorziene kennisgeving;
- artikel 36, § 3, vanaf de kennisgeving voorzien in artikel 216quinquies, § 1, tweede lid, van het Wetboek van strafvordering tot het vonnis, of indien de rechtbank artikel 216septies van hetzelfde Wetboek toepast;
- artikel 37;
- artikel 38.

§ 5. Het bevel tot aanhouding met het oog op onmiddellijke verschijning is geldig tot de uitspraak van het vonnis op voorwaarde dat ze wordt gedaan binnen zeven dagen te rekenen van de beschikking.

Zo niet wordt de beklaagde onmiddellijk in vrijheid gesteld.

§ 6. Zolang de kennisgeving bedoeld in artikel 216quinquies, § 1, tweede lid, niet heeft plaatsgevonden kan de onderzoeksrechter, ambtshalve of op grond van een met redenen omkleed verzoek dat hem wordt toegezonden, het bevel tot aanhouding met het oog op onmiddellijke verschijning opheffen. Hij doet dadelijk uitspraak bij een met redenen omklede beschikking die hij onmiddellijk aan de procureur des Konings bezorgt.

§ 7. Tegen de beschikkingen bedoeld in dit artikel kan geen enkel rechtsmiddel worden aangewend.

W. 28.03.2000, art. 7; Inwerkingtreding: 30.04.2000

(1) bij arrest nr. 56/2002 van 28 maart 2002, heeft het Arbitragehof artikel 20bis, § 1, eerste lid vernietigd, zie BS 13.04.2002)

Hoofdstuk IV. De handhaving van de voorlopige hechtenis

Art. 21. § 1. Het bevel tot aanhouding verleend door de onderzoeksrechter is geldig voor een termijn van ten hoogste vijf dagen, te rekenen van zijn tenuitvoerlegging.

Vóór het verstrijken van die termijn en onverminderd de bepalingen van artikel 25, § 1, beslist de raadkamer, op verslag van de onderzoeksrechter en na de procureur des Konings [³ en de verdachte en/of zijn raadsman]³ te hebben gehoord, of de voorlopige hechtenis gehandhaafd moet blijven [¹ en over de modaliteit van uitvoering ervan]¹.

§ 2. Ten minste vierentwintig uren vóór de verschijning voor de raadkamer, worden de plaats, de dag en het uur daarvan opgetekend in een bijzonder register dat ter griffie wordt gehouden en de griffier geeft hiervan per faxpost [³, bij aangetekende zending of langs elektronische weg]³, bericht aan de verdachte en aan zijn raadsman.

§ 3. Het dossier wordt gedurende de laatste werkdag vóór de verschijning ter beschikking gehouden van de verdachte en van zijn raadsman.

[² Deze terbeschikkingstelling kan gebeuren in de vorm van afschriften, in voorkomend geval in elektronische vorm, die door de griffier voor eensluidend zijn verklaard.]²

Indien de voorafgaande dag geen werkdag is, wordt het dossier opnieuw te hunner beschikking gehouden gedurende de voormiddag van de dag van verschijning; in dat geval heeft de verschijning voor de raadkamer 's namiddags plaats.

§ 4. De raadkamer gaat na of het bevel tot aanhouding regelmatig is ten aanzien van de bepalingen van deze wet. Zij oordeelt bovendien over de noodzakelijkheid van de handhaving van de hechtenis [¹ en over de modaliteit van uitvoering ervan]¹, volgens de in artikel 16, § 1, bepaalde criteria.

§ 5. Oordeelt de raadkamer dat de voorlopige hechtenis moet worden gehandhaafd, dan moet haar beslissing met redenen worden omkleed op de wijze bepaald in artikel 16, § 5, eerste en tweede lid.

§ 6. De beschikking tot handhaving van de hechtenis is één maand geldig vanaf de dag waarop ze wordt gegeven.

(1) W. 27.12.2012, art. 4; Inwerkingtreding: onbepaald en uiterlijk op 01.01.2014

(2) W. 27.12.2012, art. 12; Inwerkingtreding: 10.02.2013

(3) W. 27.12.2012, art. 15; Inwerkingtreding: 10.02.2013

Art. 22. Zolang aan de voorlopige hechtenis geen einde wordt gemaakt en het gerechtelijk onderzoek niet is afgesloten, oordeelt de raadkamer van maand tot maand [⁵ of, vanaf de derde beslissing, om de twee maanden]⁵ over het handhaven van de voorlopige hechtenis [² en over de modaliteit van uitvoering ervan]².

[⁵ Vanaf de derde beslissing, levert de beschikking tot handhaving van de voorlopige hechtenis en over de modaliteit van uitvoering hiervan een titel van vrijheidsbeneming voor twee maanden op.]⁵

Op verzoek van de verdachte of van zijn raadsman roept de onderzoeksrechter, binnen tien dagen die aan elke verschijning voor de raadkamer of voor de kamer van

inbeschuldigingstelling die overeenkomstig artikel 31, § 4, uitspraak doet na verwijzing voorafgaan, de verdachte op voor een samenvattende ondervraging; de griffier brengt de oproeping, schriftelijk [4, per faxpost of langs elektronische weg]⁴, onmiddellijk ter kennis van de raadsman van de verdachte en van de procureur des Konings, die deze ondervraging kunnen bijwonen.

Het dossier wordt gedurende twee dagen vóór de verschijning ter beschikking gehouden van de verdachte en van zijn raadsman. De griffier geeft hun hiervan bericht per faxpost [4, bij aangetekende zending of langs elektronische weg]⁴.

[3 Deze terbeschikkingstelling kan gebeuren in de vorm van afschriften, in voorkomend geval in elektronische vorm, die door de griffier voor eensluidend zijn verklaard.]³

De raadkamer onderzoekt of er tegen de verdachte ernstige aanwijzingen van schuld blijven bestaan en of er met artikel 16, § 1, overeenstemmende redenen voorhanden zijn om de hechtenis te handhaven [2 of de modaliteit van uitvoering ervan te wijzigen]².

Oordeelt zij dat de voorlopige hechtenis moet worden gehandhaafd [2 of dat de modaliteit van uitvoering ervan moet worden gewijzigd]², dan moet haar beslissing met redenen worden omkleed op de wijze bepaald in artikel 16, § 5, eerste en tweede lid.

[5...]⁵

(1) W. 11.02.2010, art. 2; *Inwerkingtreding*: 17.02.2010

(2) W. 27.12.2012, art. 5; *Inwerkingtreding*: onbepaald en uiterlijk op 01.01.2014

(3) W. 27.12.2012, art. 13; *Inwerkingtreding*: 10.02.2013

(4) W. 27.12.2012, art. 16; *Inwerkingtreding*: 10.02.2013

(5) W. 05.02.2016, art. 128 (BS 19.02.2016); *Inwerkingtreding*: 01.07.2016. De beslissingen tot handhaving van de voorlopige hechtenis overeenkomstig artikel 22, eerste en tweede lid, van de wet van 20.07.1990 betreffende de voorlopige hechtenis en artikel 30, § 4, van dezelfde wet, genomen voor 01.07.2016, blijven gelden voor de duur waarvoor zij zijn uitgesproken.

De artikelen 22, achtste lid en 22bis van dezelfde wet blijven bij wijze van overgangsmaatregel van kracht voor de beslissingen tot handhaving van de voorlopige hechtenis genomen voor 01.07.2016 overeenkomstig artikel 22, tweede lid, van dezelfde wet (art. 140)

Art. 22bis. [...]

W. 05.02.2016, art. 129 (BS 19.02.2016); *Inwerkingtreding*: 01.07.2016. De beslissingen tot handhaving van de voorlopige hechtenis overeenkomstig artikel 22, eerste en tweede lid, van de wet van 20.07.1990 betreffende de voorlopige hechtenis en artikel 30, § 4, van dezelfde wet, genomen voor 01.07.2016, blijven gelden voor de duur waarvoor zij zijn uitgesproken.

De artikelen 22, achtste lid en 22bis van dezelfde wet blijven bij wijze van overgangsmaatregel van kracht voor de beslissingen tot handhaving van de voorlopige hechtenis genomen voor 01.07.2016 overeenkomstig artikel 22, tweede lid, van dezelfde wet (art. 140)

Art. 23. Voor de toepassing van de [2 artikelen 21 en 22]² gelden de volgende regels:

W. 31.05.2005, art. 9; *Inwerkingtreding*: 26.06.2005

1° de rechtspleging verloopt met gesloten deuren, hetgeen wordt vermeld in de beslissing;

2° [1 de verdachte verschijnt persoonlijk of in de persoon van een advocaat. De raadkamer kan de persoonlijke verschijning bevelen [3 al dan niet in een videoconferentie]³ ten minste drie dagen voor de verschijning, zonder dat tegen haar beslissing een

rechtsmiddel kan worden ingesteld. Deze beslissing wordt op verzoek van het openbaar ministerie aan de betrokkene betekend. Indien de verdachte of zijn advocaat niet verschijnt, wordt uitspraak gedaan in hun afwezigheid;]¹

3° in elk stadium van de rechtspleging kan de raadkamer, indien zij de kwalificatie van de in het bevel tot aanhouding bedoelde feiten niet passend acht, en na de partijen de gelegenheid te hebben geboden hun standpunt daarover mede te delen, de kwalificatie wijzigen. Zij mag er evenwel geen andere feiten voor in de plaats stellen;

4° de raadkamer moet antwoorden op de conclusies van de partijen. Betwisten de partijen in hun conclusies het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld, onder vermelding van feitelijke gegevens, dan moet de raadkamer, indien zij de voorlopige hechtenis handhaaft, preciseren welke gegevens volgens haar dergelijke aanwijzingen van schuld uitmaken.

(1) W. 27.12.2012, art. 18; *Inwerkingtreding*: 10.02.2013

(2) W. 05.02.2016, art. 130 (BS 19.02.2016); *Inwerkingtreding*: 01.07.2016

(3) W. 29.01.2016, art. 7 (BS 19.02.2016); *Inwerkingtreding*: onbepaald en uiterlijk op 01.09.2017

Art. 24. Na zes maanden vrijheidsbeneming indien het maximum van de van toepassing zijnde straf vijftien jaar [opsluiting] niet te boven gaat, of na een jaar in het andere geval, kan de verdachte bij zijn verschijning voor de raadkamer of voor de kamer van inbeschuldigingstelling met toepassing van de artikelen 22 [...] of 30, vragen om in openbare terechtzitting te verschijnen.

W. 23.01.2003, art. 124; *Inwerkingtreding*: 13.03.2003

W. 31.05.2005, art. 10; *Inwerkingtreding*: 26.06.2005

Dit verzoek kan, bij een met redenen omklede beslissing, enkel worden geweigerd:

- indien deze openbaarheid gevaar oplevert voor de orde, de goede zeden of de nationale veiligheid;

- indien de belangen van de minderjarigen of de bescherming van het privé-leven van de slachtoffers of van de andere verdachten dit vereisen;

- indien de openbaarheid de belangen van de justitie kan schaden wegens de gevaren die zij meebrengt voor de veiligheid van de slachtoffers of van de getuigen.

Art. 24bis. [2§ 1.]² [1 De onderzoeksrechter kan in elke stand van het geding, ambtshalve of op vordering van de procureur des Konings, bij een met redenen omklede beschikking beslissen dat het bevel tot aanhouding of de beschikking of het arrest tot handhaving van de voorlopige hechtenis uitgevoerd door een hechtenis onder elektronisch toezicht, vanaf dat moment ten uitvoer zal worden gelegd in de gevangenis, indien:

1° de verdachte verzuimt bij enige proceshandeling te verschijnen [2 overeenkomstig de bepalingen van artikel 23, 2°]²;

2° de verdachte de standaardinstructies en de overeenkomstig artikel 16, § 1, tweede lid, bepaalde regels van de hechtenis onder elektronisch toezicht niet naleeft;

3° de verdachte de bij artikel 20, § 3bis, bepaalde verboden overtreedt;

4° nieuwe en ernstige omstandigheden dit noodzakelijk maken.

De beschikking wordt onmiddellijk aan de verdachte betekend en onmiddellijk aan de procureur des Konings meegedeeld.

Tegen deze beschikking staat geen rechtsmiddel open.

De procedure verloopt overeenkomstig de bepalingen van de hoofdstukken III, IV en V.¹

[² § 2. De onderzoeksrechter kan in elke stand van het geding ambtshalve of op vordering van de procureur des Konings, bij een met redenen omklede beschikking die hij onmiddellijk aan de procureur des Konings meedeelt, beslissen dat het bevel tot aanhouding of de beschikking of het arrest tot handhaving van de voorlopige hechtenis dat ten uitvoer wordt gelegd in de gevangenis, vanaf dat moment ten uitvoer zal worden gelegd door een hechtenis onder elektronisch toezicht.]²

[³ § 3. Ingeval van handhaving van een hechtenis onder elektronisch toezicht overeenkomstig artikel 26, § 3, tweede lid, worden de bevoegdheden bedoeld in de paragrafen 1 en 2, uitsluitend op vordering van het openbaar ministerie, uitgeoefend door de in artikel 27, § 1, bedoelde rechtsinstanties.

Het verzoekschrift wordt neergelegd ter griffie van het gerecht dat uitspraak moet doen en ingeschreven in een daartoe bestemd register. Over het verzoekschrift wordt in raadkamer beslist binnen vijf dagen na de neerlegging ervan, het openbaar ministerie, de betrokkene en diens raadsman gehoord, waarbij aan deze laatste bericht wordt gegeven overeenkomstig artikel 21, § 2.

Indien er binnen die termijn van vijf dagen, eventueel verlengd overeenkomstig artikel 32, geen beslissing over het verzoekschrift is genomen, blijft de voorlopige hechtenis uitgevoerd onder elektronisch toezicht.

De beslissing wordt met redenen omkleed overeenkomstig artikel 16, § 5, eerste en tweede lid.]³

(1) W. 27.12.2012, art. 7; Inwerkingtreding: onbepaald en uiterlijk op 01.01.2014

(2) W. 25.04.2014, art. 162; Inwerkingtreding: 24.05.2014

(3) W. 05.02.2016, art. 131 (BS 19.02.2016) (BS 19.02.2016); Inwerkingtreding: 29.02.2016

[Hoofdstuk IV/1. Bijstand van de advocaat bij de verhoren tijdens de periode van de handhaving van de voorlopige hechtenis]

W. 21.11.2016, art. 8 (BS 24.11.2016); Inwerkingtreding: 27.11.2016

[Art. 24bis/1. De verdachte die zich in voorlopige hechtenis bevindt, heeft vanaf de betekening van het bevel tot aanhouding recht op vertrouwelijk overleg met zijn advocaat overeenkomstig artikel 20, § 1, recht op bijstand van een advocaat tijdens de verhoren die worden afgenomen en recht op de onderbreking van het verhoor overeenkomstig artikel 2bis, § 5, tweede lid. In het licht van bijzondere omstandigheden van de zaak kan de gelaste onderzoeksrechter beslissen te handelen overeenkomstig artikel 2bis, §§ 9 en 10.

Indien het verhoor op schriftelijke uitnodiging geschiedt met vermelding van een beknopte omschrijving van de feiten, van het recht op vertrouwelijk overleg met zijn advocaat, het recht

op bijstand van zijn advocaat tijdens het verhoor, het recht om het verhoor eenmalig te onderbreken overeenkomstig artikel 2bis, § 5, tweede lid, en de rechten bepaald in artikel 47bis, § 2, 2) en 3), van het Wetboek van strafvordering, wordt betrokkene geacht zijn advocaat te hebben geraadpleegd.

Enkel de meerderjarige kan vrijwillig en weloverwogen afstand doen van het recht op bijstand van een advocaat tijdens het verhoor in een door hem gedateerd en ondertekend document, waarin hem de nodige informatie wordt verstrekt over de mogelijke gevolgen van een afstand van het recht op bijstand van een advocaat. Betrokkene wordt in kennis gesteld dat hij zijn afstand kan herroepen.

De verhoorder neemt contact op met de permanentie bepaald in artikel 2bis, § 2, teneinde de gekozen advocaat of zijn plaatsvervanger op te roepen voor het verhoor met vermelding van plaats, dag en uur. De advocaat die een verdachte die zich in voorlopige hechtenis bevindt bijstaat of die een andere advocaat opvolgt, meldt zijn tussenkomst onverwijld aan de in artikel 2bis, § 2, bedoelde permanentie.

Indien het verhoor niet op schriftelijke uitnodiging geschiedt of indien er tussen de uitnodiging en het verhoor geen vrije dag wordt gelaten, zijn de bepalingen van artikel 2bis, §§ 2 en 3, van toepassing.]

W. 21.11.2016, art. 9 (BS 24.11.2016); Inwerkingtreding: 27.11.2016

Hoofdstuk V. De opheffing van het bevel tot aanhouding

Art. 25. § 1. Vóór de in artikel 21 bedoelde verschijning van de verdachte voor de raadkamer kan de onderzoeksrechter, bij een met redenen omklede beschikking die hij onmiddellijk aan de procureur des Konings meedeelt, het bevel tot aanhouding opheffen.

Tegen deze beschikking staat geen rechtsmiddel open.

§ 2. [Na de bij artikel 21 bedoelde beslissing van de raadkamer, kan de onderzoeksrechter in de loop van het onderzoek, bij een met redenen omklede beschikking die hij onmiddellijk aan de procureur des Konings meedeelt, het bevel tot aanhouding opheffen.

Tegen deze beschikking staat geen rechtsmiddel open.

De procureur des Konings kan bovendien op elk moment de onderzoeksrechter verzoeken het bevel tot aanhouding op te heffen [¹...]¹]

W. 31.05.2005, art. 11; Inwerkingtreding: 26.06.2005

§ 3. In alle gevallen waarin met toepassing van de voorgaande bepalingen opheffing van het bevel tot aanhouding is verleend, is de verdachte verplicht om bij de proceshandelingen te verschijnen zodra zulks van hem wordt gevorderd.

(1) W. 25.04.2014, art. 163; Inwerkingtreding: 24.05.2014

Hoofdstuk VI. De weerslag van de regeling van de rechtspleging op de vrijheidsbenemende maatregelen

Art. 26. § 1. Ingeval van beschikking tot buitenvervolginstelling of van beschikking tot verwijzing naar de politierechtbank, wordt de verdachte in vrijheid gesteld [tenzij

hij werd verwezen wegens een feit dat een inbreuk uitmaakt op de artikelen 418 en 419 van het Strafwetboek of op de artikelen 33, § 2, en 36 van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer].

W. 11.07.1994, art. 16, 1°; Inwerkingtreding: 01.01.1995

§ 2. Indien de raadkamer de verdachte naar de correctionele rechtbank [of naar de politierechtbank] verwijst wegens een feit dat geen gevangenisstraf van een jaar of meer tot gevolg kan hebben, wordt de verdachte in vrijheid gesteld, onder verplichting om op een te bepalen dag voor de bevoegde rechtbank te verschijnen.

W. 11.07.1994, art. 15, 2°; Inwerkingtreding: 01.01.1995

§ 3. Wanneer de raadkamer, bij het regelen van de rechtspleging, de verdachte naar de correctionele rechtbank [of naar de politierechtbank] verwijst wegens een feit waarvoor hij zich in voorlopige hechtenis bevindt en waarop volgens de wet een gevangenisstraf staat waarvan de duur langer is dan de reeds ondergane voorlopige hechtenis, [kan zij de verdachte in vrijheid stellen of, bij afzonderlijke en overeenkomstig artikel 16, §§ 1 en 5, eerste en tweede lid, gemotiveerde beschikking, beslissen dat de verdachte aangehouden blijft of dat hij in vrijheid wordt gesteld onder oplegging van een of meer voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 35].

W. 11.07.1994, art. 15, 3°; Inwerkingtreding: 01.01.1995

W. 04.08.1996, art. 2; Inwerkingtreding: 27.09.1996

[¹ Indien de verdachte in hechtenis onder elektronisch toezicht staat, kan de raadkamer bij een met redenen omklede beslissing de hechtenis onder elektronisch toezicht handhaven.]¹

§ 4. In geval uit de beschikking van de raadkamer de invrijheidstelling van de verdachte volgt, kan de procureur des Konings hiertegen, wat de voorlopige hechtenis betreft, hoger beroep aantekenen binnen vierentwintig uren; in de gevallen bedoeld in de bovenstaande §§ 1 en 2, kan hij dit slechts doen na hoger beroep ingesteld te hebben tegen de beslissing in zoverre zij de regeling van de rechtspleging betreft.

De verdachte blijft aangehouden tot na verloop van de voormelde termijn.

Het hoger beroep heeft schorsende werking.

§ 5. De raadkamer en de kamer van inbeschludingstelling kunnen, in de gevallen van de artikelen 133 en 231 van het Wetboek van Strafvordering, een beschikking tot gevangenneming geven en de onmiddellijke tenuitvoerlegging ervan bevelen.

Deze beschikkingen bevatten de naam van de verdachte, zijn persoonsbeschrijving, zijn woonplaats, indien zij bekend zijn, de uiteenzetting van het feit en de aard van het misdrijf.

Wanneer een beschikking tot gevangenneming gegeven wordt ten aanzien van een verdachte of een beschuldigde die wegens wanbedrijf wordt vervolgd, worden de bepalingen van artikel 16, §§ 1 en 5, eerste en tweede lid, in acht genomen.

De beschikkingen van de raadkamer en van de kamer van inbeschludingstelling worden door de rechters bij meerderheid van stemmen genomen.

[¹ In voorkomend geval is paragraaf 4 van toepassing.]¹

(1) *W. 05.02.2016, art. 132 (BS 19.02.2016) (BS 19.02.2016); Inwerkingtreding: 29.02.2016*

Art. 27. § 1. Wanneer geen einde werd gemaakt aan de voorlopige hechtenis en ofwel het onderzoek afgesloten is, ofwel toepassing werd gemaakt van artikel 133 van het Wetboek van Strafvordering en van artikel 26, § 5, kan de voorlopige invrijheidstelling worden verleend op indiening van een verzoekschrift dat gericht wordt:

1° aan de correctionele rechtbank [of aan de politierechtbank] waar de zaak aanhangig is, vanaf de verwijzende beschikking tot het vonnis;

W. 11.07.1994, art. 16, 1°; Inwerkingtreding: 01.01.1995

2° [aan de correctionele rechtbank die zitting houdt in hoger beroep, of] aan de kamer belast met correctionele zaken in hoger beroep, vanaf het instellen van het beroep tot de beslissing in hoger beroep;

W. 11.07.1994, art. 16, 2°; Inwerkingtreding: 01.01.1995

3° aan de kamer van inbeschludingstelling:

a) [vanaf de beschikking gegeven overeenkomstig artikel 133 van het Wetboek van strafvordering totdat het hof van assisen einduitspraak heeft gedaan;]

W. 30.06.2000, art. 42; Inwerkingtreding: 27.03.2001

b) tijdens het geding tot regeling van rechtsgebied, wanneer de verdachte gevangen gehouden wordt ter uitvoering van een beschikking tot gevangenneming gegeven door de raadkamer;

[c] tijdens het geding voor de kamer van inbeschludingstelling bedoeld in de artikelen 135, 235 en 235bis van het Wetboek van Strafvordering.]

W. 12.03.1998, art. 41; Inwerkingtreding: 02.10.1998

4° [...]

W. 30.06.2000, art. 42; Inwerkingtreding: 27.03.2001

5° aan de kamer van inbeschludingstelling, vanaf het cassatieberoep tot het arrest.

§ 2. De voorlopige invrijheidstelling kan ook worden aangevraagd door degene die aangehouden is ingevolge een na veroordeling uitgesproken bevel tot onmiddellijke aanhouding, mits er tegen de veroordeling zelf hoger beroep, verzet of cassatieberoep is aangetekend. Zij kan in dezelfde voorwaarden worden aangevraagd door wie aangehouden is ingevolge een veroordeling bij verstek, waartegen verzet binnen de buitengewone termijn is aangetekend.

[¹ § 2bis. De voorlopige invrijheidstelling kan ook worden aangevraagd door degene die aangehouden is op het ogenblik van zijn internering of van wie de onmiddellijke opsluiting is bevolen ter gelegenheid van de internering, conform artikel 10 van de wet van 5 mei 2014 betreffende de internering [³...]³, mits er tegen de internering zelf hoger beroep, verzet of cassatieberoep is aangetekend.]¹

§ 3. Het verzoekschrift wordt neergelegd op de griffie van het gerecht dat uitspraak moet doen en het wordt er ingeschreven in het register vermeld in artikel 21, § 2.

Over het verzoekschrift wordt beslist in raadkamer binnen vijf dagen na de neerlegging ervan, het openbaar ministerie, de betrokkene en diens raadsman gehoord, waarbij aan deze laatste bericht wordt gegeven overeenkomstig artikel 21, § 2.

Indien er binnen de termijn van vijf dagen, eventueel verlengd overeenkomstig artikel 32, geen uitspraak over het

verzoekschrift is gedaan, wordt de betrokkene in vrijheid gesteld.

De beslissing tot verwerping wordt gemotiveerd met inachtneming van hetgeen voorgeschreven is in artikel 16, § 5, eerste en tweede lid.

[² § 4. Indien het verzoekschrift tot voorlopige invrijheidsstelling is verworpen, kan een nieuw verzoekschrift slechts worden ingediend na een termijn van een maand na de verwerping ervan.]²

(1) W. 05.05.2014, art. 130; *Inwerkingtreding: onbepaald en uiterlijk op 01.10.2016* (art. 250 W. 04.05.2016, BS 13.05.2016)

(2) W. 05.02.2016, art. 133 (BS 19.02.2016) (BS 19.02.2016); *Inwerkingtreding: 29.02.2016*

(3) W. 04.05.2016, art. 241 (BS 13.05.2016); *Inwerkingtreding: 01.10.2016* (zie art. 250)

Art. 28. § 1. De onderzoeksrechter kan in elke stand van de zaak een bevel tot aanhouding uitvaardigen tegen de in vrijheid gelaten of in vrijheid gestelde verdachte:

1° als deze verzuimt bij enige proceshandeling te verschijnen;

2° indien nieuwe en ernstige omstandigheden die maatregel noodzakelijk maken. In dit laatste geval vermeldt het bevel de nieuwe en ernstige omstandigheden die de aanhouding wettigen.

De bepalingen van hoofdstukken III, IV en V zijn mede van toepassing.

§ 2. De rechtbank of het hof, naargelang van het geval, kan een bevel tot aanhouding uitvaardigen in het geval bedoeld [¹ § 1, 1° en 2°]¹.

(1) W. 05.02.2016, art. 134 (BS 19.02.2016) (BS 19.02.2016); *Inwerkingtreding: 29.02.2016*

Art. 29. De voorlopig in vrijheid gestelde persoon moet aangeven op welk adres hem nadien de voor het onderzoek [¹ en het strafproces]¹ vereiste oproepingen en betekeningen kunnen worden gedaan. Tot op het ogenblik dat de betrokkene bij ter post aangetekende brief aan het openbaar ministerie een wijzigingsbericht doet geworden, worden de oproepingen en betekeningen geldig op die plaats gedaan.

(1) W. 05.02.2016, art. 135 (BS 19.02.2016) (BS 19.02.2016); *Inwerkingtreding: 29.02.2016*

Hoofdstuk VII. Het hoger beroep

Art. 30. [§ 1. De verdachte, de beklaagde of de beschuldigde en het openbaar ministerie kunnen voor de kamer van inbeschuldigingstelling hoger beroep instellen tegen de beschikkingen van de raadkamer gegeven in de gevallen bedoeld in de artikelen 21, 22 [...] [²...] en 28. Over het hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de correctionele rechtbank of van de politierechtbank, gewezen overeenkomstig artikel 27, wordt uitspraak gedaan, naar het geval, door de kamer belast met correctionele zaken in hoger beroep of door de correctionele rechtbank die zitting houdt in hoger beroep.]

W. 11.07.1994, art. 17, 1°; *Inwerkingtreding: 01.01.1995*

W. 31.05.2005, art. 12; *Inwerkingtreding: 26.06.2005*

§ 2. Het hoger beroep moet worden ingesteld binnen een termijn van vierentwintig uren die, ten aanzien van het openbaar ministerie, begint te lopen vanaf de dag van de beslissing en ten aanzien van de verdachte, de beklaagde of de

beschuldigde, vanaf de dag waarop die hem betekend is in de vorm bepaald in artikel 18.

Deze betekening wordt gedaan binnen vierentwintig uren. In de akte van betekening wordt aan de verdachte kennis gegeven van het hem toekomende recht van hoger beroep en van de termijn waarbinnen dit recht moet worden uitgeoefend.

De verklaring van hoger beroep wordt gedaan op de griffie van de rechtbank die uitspraak heeft gedaan, en wordt ingeschreven in het register van hoger beroep in correctionele zaken.

De stukken worden, in voorkomend geval, door de procureur des Konings bezorgd aan de procureur-generaal bij het hof van beroep.

Aan de raadsman van de verdachte wordt bericht gegeven door de griffier [van het gerecht in hoger beroep].

W. 11.07.1994, art. 17, 2°; *Inwerkingtreding: onbepaald*

§ 3. Over het hoger beroep wordt uitspraak gedaan met voorrang boven alle andere zaken [¹ het openbaar ministerie en de verdachte, de beklaagde of de beschuldigde en/of zijn raadsman gehoord]¹. [³ De kamer van inbeschuldigingstelling kan beslissen dat de inverdenkinggestelde in een videoconferentie verschijnt.]³

De verdachte blijft in hechtenis totdat over het hoger beroep is beslist, voor zover dit geschiedt binnen vijftien dagen nadat het beroep is ingesteld; de verdachte wordt in vrijheid gesteld als de beslissing niet gewezen is binnen die termijn.

[¹ Op de rechtspleging voor de kamer van inbeschuldigingstelling zijn de bij artikel 23, 1° tot 4°, bepaalde regels van toepassing.]¹

§ 4. Het gerecht dat over het hoger beroep beslist, doet uitspraak rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op het ogenblik van zijn uitspraak. Indien de kamer van inbeschuldigingstelling, in de gevallen van de artikelen 21, 22 [...] [²...] en 28, beslist dat de voorlopige hechtenis gehandhaafd blijft, levert het arrest een titel van vrijheidsbeneming op voor [een maand] te rekenen van de beslissing [² indien zij betrekking heeft op de eerste of de tweede beschikking van de raadkamer, of voor twee maanden te rekenen van de beslissing indien zij betrekking heeft op een daaropvolgende beschikking]².

W. 31.05.2005, art. 12; *Inwerkingtreding: 26.06.2005*

[Wanneer, bij toepassing van de artikelen 135 en 235 van het Wetboek van Strafvordering, de kamer van inbeschuldigingstelling een onderzoeksmagistraat met een zaak belast en de inverdenkinggestelde van zijn vrijheid is beroofd, doet de kamer van inbeschuldigingstelling uitspraak over de voorlopige hechtenis in een afzonderlijk arrest dat, in geval van handhaving van de voorlopige hechtenis, geldt als titel van vrijheidsbeneming voor [² twee maanden]².]

W. 12.03.1998, art. 42; *Inwerkingtreding: 02.10.1998*

(1) W. 27.12.2012, art. 19; *Inwerkingtreding: 10.02.2013*

(2) W. 05.02.2016, art. 136 (BS 19.02.2016); *Inwerkingtreding: 01.07.2016. De beslissingen tot handhaving van de voorlopige hechtenis overeenkomstig artikel 22, eerste en tweede lid, van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis en artikel 30, § 4, van dezelfde wet, genomen voor 01.07.2016, blijven gelden voor de duur waarvoor zij zijn uitgesproken.*

De artikelen 22, achtste lid, en 22bis van dezelfde wet blijven bij wijze van overgangsmaatregel van kracht voor de beslissingen tot handhaving van de voorlopige hechtenis genomen voor 01.07.2016 overeenkomstig artikel 22, tweede lid, van dezelfde wet (art. 140) (3) W. 29.01.2016, art. 8 (BS 19.02.2016); Inwerkingtreding: onbepaald en uiterlijk op 01.09.2017

Hoofdstuk VIII. Het cassatieberoep

Art. 31. § 1. De arresten [en vonnissen] waardoor de voorlopige hechtenis wordt gehandhaafd, worden binnen vierentwintig uren aan de verdachte betekend in de vorm bepaald in artikel 18.

W. 11.07.1994, art. 18, 1°; Inwerkingtreding: 01.01.1995

§ 2. [1 Tegen deze beslissingen kan geen onmiddellijk cassatieberoep worden ingesteld behoudens tegen de arresten gewezen door de kamer van inbeschuldigingstelling op het beroep tegen de beslissingen bedoeld in artikel 21, § 1, tweede lid, waartegen cassatieberoep kan]¹ worden ingesteld binnen een termijn van vierentwintig uren die begint te lopen vanaf de dag waarop [de beslissing] aan verdachte wordt betekend.

W. 11.07.1994, art. 18, 2°; Inwerkingtreding: 01.01.1995

§ 3. Het dossier wordt binnen vierentwintig uren te rekenen van het instellen van het cassatieberoep aan de griffier van het Hof van Cassatie toegestuurd. Cassatiemiddelen kunnen worden voorgedragen, hetzij in de akte van voorziening, hetzij in een bij die gelegenheid neergelegd geschrift, hetzij in een memorie die op de griffie van het Hof van Cassatie moet toekomen uiterlijk de vijfde dag na de datum van de voorziening.

Het Hof van Cassatie beslist binnen vijftien dagen te rekenen van het instellen van het cassatieberoep, terwijl de verdachte inmiddels in hechtenis blijft. De verdachte wordt in vrijheid gesteld als het arrest niet gewezen is binnen die termijn.

§ 4. Na een cassatiearrest met verwijzing, doet de kamer van inbeschuldigingstelling waarnaar de zaak verwezen is, uitspraak binnen vijftien dagen te rekenen van de uitspraak van het arrest van het Hof van Cassatie, terwijl de verdachte inmiddels in hechtenis blijft. De verdachte wordt in vrijheid gesteld als het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling niet gewezen is binnen die termijn.

Voor het overige zijn de bepalingen van artikel 30, §§ 3 en 4, mede van toepassing.

Als het gerecht waarnaar de zaak verwezen is de voorlopige hechtenis handhaaft, geldt zijn beslissing als titel van hechtenis voor [een maand] te rekenen van de beslissing.

W. 31.05.2005, art. 13; Inwerkingtreding: 26.06.2005

[§ 5. Als het cassatieberoep wordt verworpen, dient de raadkamer uitspraak te doen binnen vijftien dagen te rekenen vanaf de uitspraak van het arrest van het Hof van Cassatie, terwijl de verdachte inmiddels in hechtenis blijft. Hij wordt in vrijheid gesteld als de beschikking van de raadkamer niet gewezen wordt binnen deze termijn.]

W. 28.11.1990, art. 1; Inwerkingtreding: 01.12.1990

(1) W. 05.02.2016, art. 137 (BS 19.02.2016); Inwerkingtreding: 29.02.2016

Hoofdstuk IX. De verlenging van de termijnen, de invrijheidstelling, de onmiddellijke aanhouding en het bevel tot aanhouding bij verstek

Art. 32. De termijnen bepaald in de artikelen 21, § 1, [1 22, 24bis, § 3, 25]¹, § 2, 27, § 3, 30, § 3 en 31, § 3, worden geschorst tijdens de duur van het uitstel verleend op verzoek van de verdachte of van zijn raadsman.

(1) W. 05.02.2016, art. 138 (BS 19.02.2016); Inwerkingtreding: 29.02.2016

[**Art. 32bis.** Wanneer het bevel tot aanhouding dient te worden uitgevoerd overeenkomstig artikel 19, § 1bis, kan de onderzoeksrechter in het geval van overmacht de termijn van artikel 21 met vijf dagen verlengen. Deze verlenging dient op straffe van nietigheid te gebeuren binnen de geldigheidstermijn van het afgeleverde bevel tot aanhouding.

De omstandigheden die deze handelswijze rechtvaardigen, dienen uitdrukkelijk vermeld te worden op het bevel tot aanhouding dat deze verlenging vaststelt. Hiertegen staat geen rechtsmiddel open.]

W. 10.04.2003, art. 52; Inwerkingtreding: 01.01.2004

Art. 33. § 1. Tenzij de beklaagde of de beschuldigde gevangen gehouden wordt om een andere reden, wordt hij, niettegenstaande hoger beroep, onmiddellijk in vrijheid gesteld als hij wordt vrijgesproken, veroordeeld wordt met uitstel of alleen tot een geldboete of indien hij opschorting heeft gekregen van de uitspraak der veroordeling [, of indien hij niet wordt veroordeeld tot een effectieve hoofdgevangenisstraf binnen zeven dagen te rekenen van de uitvaardiging van het bevel tot aanhouding met het oog op onmiddellijke verschijning]. [De onmiddellijke invrijheidstelling van de beklaagde of de beschuldigde brengt met zich dat jegens hem geen dwangmiddelen mogen worden gebruikt.]

W. 28.03.2000, art. 8; Inwerkingtreding: 30.04.2000

W. 02.08.2002, art. 2; Inwerkingtreding: 15.09.2002

Wordt hij tot een hoofdgevangenisstraf zonder uitstel veroordeeld, dan wordt hij, niettegenstaande hoger beroep, in vrijheid gesteld zodra de ondergane hechtenis gelijk is aan de uitgesproken hoofdgevangenisstraf; zoniet, dan blijft hij aangehouden voor zover de straf wordt uitgesproken wegens het feit dat de voorlopige hechtenis heeft gewettigd.

§ 2. Wanneer de hoven en de rechtbanken de beklaagde of de beschuldigde tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar of tot een zwaardere straf, zonder uitstel, veroordelen, kunnen zij, op vordering van het openbaar ministerie, zijn onmiddellijke aanhouding gelasten, indien te vrezen is dat de beklaagde of de beschuldigde zich aan de uitvoering van de straf zou pogen te onttrekken. Die beslissing moet nader aangeven welke omstandigheden van de zaak die vrees bepaaldelijk wettigen.

Indien op verzet of hoger beroep de straf verminderd wordt tot minder dan een jaar, kan het hof of de rechtbank, met eenparigheid van stemmen, op vordering van het openbaar ministerie en na de beklaagde en zijn raadsman te hebben gehoord als zij aanwezig zijn, de gevangenhouding handhaven.

Over de krachtens deze paragraaf genomen beslissingen moet een afzonderlijk debat worden gehouden, onmiddellijk na de uitspraak van de straf. De beklaagde of de beschuldigde en zijn

raadsman worden gehoord als ze aanwezig zijn. Deze beslissingen zijn niet vatbaar voor hoger beroep of verzet. [¹ Ze zijn vatbaar voor cassatieberoep voor zover dit rechtsmiddel ook tegen de veroordelende beslissing wordt ingesteld.]¹

(1) W. 05.02.2016, art. 139 (BS 19.02.2016); Inwerkingtreding: 29.02.2016

Art. 34. § 1. Wanneer de verdachte voortvluchtig is of zich verbergt of wanneer er grond bestaat om zijn uitlevering te vragen, kan de onderzoeksrechter een bevel tot aanhouding bij verstek uitvaardigen.

§ 2. Wordt dit bevel uitgevoerd vóór het onderzoek is afgesloten, dan moet de verdachte door de onderzoeksrechter worden ondervraagd. Oordeelt de onderzoeksrechter dat de voorlopige hechtenis moet worden gehandhaafd, dan kan hij een nieuw bevel tot aanhouding uitvaardigen, waarop de bepalingen van de hoofdstukken III, IV en V mede van toepassing zijn.

Dit nieuwe bevel tot aanhouding wordt aan de verdachte betekend binnen [¹ achtenveertig]¹ uren te rekenen van de betekening op het Belgisch grondgebied [of op het buitenlandse grondgebied waar een legeronderdeel is gestationeerd] van het bevel tot aanhouding bij verstek, welke betekening moet geschieden binnen [¹ achtenveertig]¹ uren na de aankomst of de vrijheidsbeneming op het Belgisch grondgebied.

W. 10.04.2003, art. 53; Inwerkingtreding: 01.01.2004

§ 3. De beklaagde of de beschuldigde kan zijn invrijheidstelling alleen vragen overeenkomstig artikel 27.

(1) W. 31.10.2017, art. 5 (BS 29.11.2017); Inwerkingtreding: 29.11.2017

Hoofdstuk X. Vrijheid onder voorwaarden en invrijheidstelling onder voorwaarden

Art. 35. § 1. In de gevallen waarin voorlopige hechtenis kan worden bevolen of gehandhaafd onder de in artikel 16, § 1, bepaalde voorwaarden, kan de onderzoeksrechter ambtshalve, op vordering van het openbaar ministerie of op verzoek van de verdachte, de betrokkene in vrijheid laten onder oplegging van een of meer voorwaarden voor de tijd die hij bepaalt en maximum voor drie maanden.

[¹ Hij kan de betrokkene verbieden om een activiteit uit te oefenen waarbij hij in contact zou komen met minderjarigen.]¹

[Met het oog op de bepaling van de voorwaarden, kan de onderzoeksrechter de afdeling van de Dienst Justitieuizen van de FOD Justitie van het gerechtelijk arrondissement van de verblijfplaats van de betrokkene de opdracht geven een beknopt voorlichtingsrapport op te stellen of een maatschappelijke enquête uit te voeren. D Koning bepaalt de nadere regels inzake het beknopt voorlichtingsrapport en de maatschappelijke enquête.

Deze rapporten en deze onderzoeken mogen alleen de pertinente elementen bevatten die van aard zijn de overheid die het verzoek tot de dienst van de justitieuizen richtte in te lichten over de opportuniteit van de overwogen maatregel of straf.]

W. 27.12.2006, art. 48, 1°; Inwerkingtreding: 07.01.2007

§ 2. Alle beslissingen waarbij aan de verdachte of de beklaagde een of meer voorwaarden worden opgelegd, moeten met

redenen omkleed zijn, zoals bepaald in artikel 16, § 5, eerste en tweede lid.

§ 3. De rechter bepaalt de op te leggen voorwaarden. Deze moeten betrekking hebben op [³ een van de redenen genoemd in artikel 16, § 1, vierde lid,]³ en daaraan aangepast zijn, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

§ 4. De rechter kan ook de voorafgaande en volledige betaling van een borgsom vorderen, waarvan hij het bedrag bepaalt.

Hij kan zijn beslissing met name gronden op ernstige vermoedens dat gelden of waarden afkomstig van het misdrijf in het buitenland zijn geplaatst ofwel verborgen gehouden.

De borgsom wordt in de Deposito- en Consignatiekas gestort en het openbaar ministerie doet, op vertoon van het ontvangstbewijs, de beschikking of het arrest van invrijheidstelling ten uitvoer leggen.

Niettegenstaande de termijn bepaald in artikel 35, § 1, en onverminderd de toepassing van artikel 36, wordt de borgsom teruggegeven indien de verdachte bij alle proceshandelingen, alsook ter tenuitvoerlegging van het vonnis, verschenen is. Wanneer de veroordeling voorwaardelijk is, is het voldoende dat de verdachte bij alle proceshandelingen verschenen is.

De borgsom wordt toegewezen aan de Staat, zodra gebleken is dat de verdachte zonder wettige reden van verschoning niet verschenen is bij enige proceshandeling of ter tenuitvoerlegging van het vonnis. [² In geval echter van buitenvervolginstelling, vrijspraak, ontslag van rechtsvervolgning, voorwaardelijke veroordeling of verjaring van de strafvordering, beveelt het vonnis of het arrest de teruggave, onder voorbehoud van de buitengewone kosten waartoe de niet-verschijning aanleiding mocht hebben gegeven.]²

De niet-verschijning van de verdachte bij een proceshandeling wordt vastgesteld door het vonnis of het arrest van veroordeling, waarbij eveneens verklaard wordt dat de borgsom aan de Staat vervalt.

De niet-verschijning van de veroordeelde ter tenuitvoerlegging van het vonnis wordt, op vordering van het openbaar ministerie, vastgesteld door de rechtbank die de veroordeling heeft uitgesproken. Het vonnis verklaart tevens dat de borgsom aan de Staat vervalt.

§ 5. De onderzoeksrechter en de onderzoeks- of vonnisgerechten beschikken over dezelfde bevoegdheden wanneer een verdachte of een beklaagde in vrijheid wordt gesteld.

[§ 6. Indien de voorwaarden die krachtens § 3 bepaald zijn, het volgen van een begeleiding of een behandeling opleggen, nodigt de onderzoeksrechter, het onderzoeksgerecht of het vonnisgerecht de in verdenking gestelde uit om een bevoegde persoon of dienst te kiezen. Die keuze wordt aan de rechter of het gerecht ter goedkeuring voorgelegd.

Deze dienst of persoon die de opdracht aanneemt, brengt aan de rechter of aan het gerecht [en aan de justitieassistent van de Dienst Justitieuizen van de FOD Justitie die met de ondersteuning en de controle is belast], binnen de maand na de invrijheidstelling en telkens als die dienst of persoon het nuttig acht, of op verzoek van de rechter of van het gerecht en

ten minste om de twee maanden, verslag uit over de begeleiding of de behandeling.

W. 27.12.2006, art. 48, 2°; Inwerkingtreding: 07.01.2007

Het in het tweede lid bedoelde verslag handelt over de volgende punten: de daadwerkelijke aanwezigheden van de betrokkene op de voorgestelde raadplegingen, de ongewettigde afwezigheden, het eenzijdig stopzetten van de begeleiding of de behandeling door de betrokkene, de moeilijkheden die bij de uitvoering daarvan zijn gerezen en de situaties die een ernstig risico inhouden voor derden.

De bevoegde dienst of de bevoegde persoon moet de rechter of het gerecht op de hoogte brengen van het stopzetten van de begeleiding of de behandeling.]

W. 28.11.2000, art. 46; Inwerkingtreding: 01.04.2001

(1) W. 31.07.2009, art. 8; Inwerkingtreding: 30.06.2009

(2) W. 30.12.2009, art. 14; Inwerkingtreding: 25.01.2010

(3) W. 27.12.2012, art. 9; Inwerkingtreding: onbepaald en uiterlijk op 01.01.2014

Art. 36. § 1. De onderzoeksrechter kan in de loop van het gerechtelijk onderzoek, ambtshalve of op vordering van de procureur des Konings, een of meer nieuwe voorwaarden opleggen, reeds opgelegde voorwaarden geheel of gedeeltelijk opheffen, wijzigen of verlengen.

[De beslissing tot verlenging van de voorwaarden wordt genomen vóór het verstrijken van de door de onderzoeksrechter overeenkomstig artikel 35, § 1, bepaalde termijn. Bij gebreke hiervan vervallen de voorwaarden. Deze voorwaarden kunnen worden verlengd voor de termijn die hij bepaalt en maximum voor drie maanden].

W. 31.05.2005, art. 14; Inwerkingtreding: 26.06.2005

Hij kan vrijstelling verlenen van de naleving van alle voorwaarden of van sommige daarvan.

De verdachte kan vragen dat de opgelegde voorwaarden geheel of gedeeltelijk worden opgeheven of gewijzigd; hij kan ook vragen te worden vrijgesteld van alle voorwaarden of van sommige daarvan.

Doet de raadkamer binnen vijf dagen geen uitspraak over het verzoek van de verdachte, dan vervallen de bevolen maatregelen.

§ 2. Wanneer de raadkamer, bij het regelen van de rechtspleging, de verdachte naar de correctionele rechtbank [of naar de politierechtbank] verwijst wegens een feit dat de toepassing wettigt van een van de voorwaarden bedoeld in artikel 35, kan zij bij een afzonderlijke en overeenkomstig artikel 16, §§ 1 en 5, eerste en tweede lid, gemotiveerde beschikking, beslissen dat de bedoelde voorwaarde wordt gehandhaafd of ingetrokken. Zij kan geen nieuwe voorwaarden opleggen.

W. 11.07.1994, art. 19; Inwerkingtreding: 01.01.1995

§ 3. Na het afsluiten van het gerechtelijk onderzoek kan het vonnisgerecht waarbij de zaak aanhangig is, op vordering van de procureur des Konings of op verzoek van de verdachte, de opgelegde voorwaarden verlengen voor maximum drie maanden en uiterlijk tot het vonnis. Het vonnisgerecht kan die voorwaarden ook intrekken of vrijstelling verlenen van de naleving van sommige daarvan. Het kan geen nieuwe voorwaarden opleggen.

Art. 37. De beslissingen genomen ter uitvoering van de artikelen 35 en 36 worden aan de partijen betekend met inachtneming van de vormen bepaald voor de voorlopige hechtenis. Tegen deze beslissingen staan dezelfde rechtsmiddelen open als tegen de beslissingen die inzake voorlopige hechtenis worden genomen.

[¹ De beslissingen genomen met toepassing van artikel 35, § 1, tweede lid, alsook de beslissingen tot intrekking, wijziging of verlenging van deze beslissingen worden overgezonden [² aan het Centraal Strafregister en] ² aan de politiedienst van de gemeente waar de betrokkene zijn woon- of verblijfplaats heeft. [²...]².]¹

(1) W. 31.07.2009, art. 9; Inwerkingtreding: 30.06.2009

(2) W. 25.12.2016, art. 1 (BS 30.12.2016); Inwerkingtreding: 09.01.2017

Art. 38. § 1. [Voor hulp en voor nazicht betreffende het respecteren van de voorwaarden kan er een beroep gedaan worden op de Dienst Justitiehuisen van de FOD Justitie. Het naleven van de verbodsvoorwaarden wordt door de politiediensten gecontroleerd. In het kader van het toezicht op de naleving van de voorwaarden stelt de justitieassistent van de Dienst Justitiehuisen van de FOD Justitie, die in dit kader is aangewezen, een verslag op ten laatste vijftien dagen voor het verstrijken van de termijn van de maatregel tot invrijheidstelling onder voorwaarden. Op elk moment kan een tussentijds verslag worden opgesteld indien de voorwaarden niet worden nageleefd of indien zich een moeilijkheid met betrekking tot de naleving van de voorwaarden voordoet.]

W. 27.12.2006, art. 49; Inwerkingtreding: 07.01.2007

Al wie ingeschakeld wordt bij het toezicht op de naleving van de voorwaarden, is gebonden door het beroepsgeheim.

[Het toezicht op het volgen van een begeleiding of een behandeling gebeurt overeenkomstig artikel 35, § 6.]

W. 28.11.2000, art. 47; Inwerkingtreding: 01.04.2001

§ 2. Bij niet-naleving van de voorwaarden kan de onderzoeksrechter, de rechtbank of het hof van beroep, al naar het geval, een bevel tot aanhouding uitvaardigen onder de voorwaarden bepaald in artikel 28.

Art. 38bis. Op federaal en lokaal niveau, worden overlegstructuren inzake de toepassing van deze wet opgericht. Deze overlegstructuren hebben tot taak de instanties die betrokken zijn bij de uitvoering deze wet, op regelmatige basis samen te brengen teneinde hun samenwerking te evalueren. De Koning bepaalt de nadere regels inzake de samenstelling en de werking van deze overlegstructuren.

W. 27.12.2006, art. 50; Inwerkingtreding: 07.01.2007

Titel II. Slot-, wijzigings- en opheffingsbepalingen

Art. 39-42. [...]

Wijzigingsbepalingen van art. 128, 129, 133 en 135 van Sv. 17.11.1808

Art. 43. Artikel 24 van de wet van 20 april 1874 betreffende de voorlopige hechtenis, gewijzigd bij de besluitwet van 1 februari 1947 en bij de wetten van 27 maart 1969 en 18 juni 1985, vormt artikel 89bis van het Wetboek van Strafvordering.

Art. 44. Artikel 25 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 4 juli 1989, vormt artikel 90bis van het Wetboek van strafvordering met als opschrift "§ 5. Onderzoek aan het lichaam", ingevoegd in hoofdstuk VI van boek I van hetzelfde Wetboek.

Art. 45. Artikel 26 van dezelfde wet vormt artikel 136bis van hetzelfde Wetboek.

Art. 46. In artikel 1 van de wet van 9 april 1930 tot bescherming van de maatschappij tegen de abnormalen en de gewoontemisdadigers, gewijzigd bij de wet van 1 juli 1964, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid, worden de woorden "in afwijking van het bepaalde in artikel 5 van de wet van 20 april 1874," geschrapt;

2° in het vijfde lid, worden de woorden "in de vorm bepaald in artikel 4 van de wet van 20 april 1874" vervangen door de woorden "in de vorm bepaald in artikel 21 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis".

Art. 47. Deze wet brengt geen wijziging aan in de wetten betreffende de bestraffing van bedrog inzake douane en accijnzen.

Art. 48. 1° a) Opheffingsbepaling van art. 91 tot en met 112 van SV 17.11.1808

b) Opheffingsbepaling van art. 130, lid 2, van SV 17.11.1808

c) Opheffingsbepaling van art. 131 van SV 17.11.1808

d) Opheffingsbepaling van art. 134 van SV 17.11.1808

e) Opheffingsbepaling van art. 232 van SV 17.11.1808

2° Opheffingsbepaling van art. 1 tot en met 23 van WvH 20.0401874

Het opschrift van de wet van 20 april 1874 betreffende de voorlopige hechtenis wordt vervangen als volgt: "Wet van 13 maart 1973 betreffende de vergoeding voor onwerkzame voorlopige hechtenis".

Art. 49. Deze wet treedt in werking op de eerste dag van de vierde maand die volgt op de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.